

som desværre stammede fra den Egn, jeg repræsenterer, havde gjort sig skyldig i Sædelighedsforbrydelser i København, udsendte Skolekommissionens Formand — en Præst — en Erklæring, hvori han udtalte, at alt var i Orden paa Børnehjemmet, ethvert Stenk af Kritik mod dette Børnehjem var ved Siden af, var af det Onde, ligegyldigt fra hvilken Side den fremkom. Det var altsaa en fuldstændig omfattende Tillidserklæring til Børnehjemmet. Denne Erklæring indløb til mig samtidig med, at jeg fik Beviserne for, at denne Lærer ogsaa havde forgrebet sig paa Børnene i Børnehjemmet. De forstaa, at efter dette har jeg ikke meget tilovers for det Tilsyn, der føres fra Skolekommissionens Side. Da jeg henvendte mig til Præsten og sagde: Dette kan dog vel ikke være Dem bekendt, thi saa var det da umuligt, at De kunde udstede en saa omfattende Erklæring — svarede Præsten: Jeg vil ikke drøfte denne Sag med Dem. Jeg maatte erkende, at jeg ikke kunde drøfte Sagen med Skolekommissionens Formand, men da jeg vidste, at Værgeraadets Formand var nødt til at modtage Anmeldelse om den Slags Ting, bad jeg Præsten, om jeg saa maatte tale med Værgeraadets Formand, som jeg vidste var akkurat den samme Mand som Skolekommissionens Formand, nemlig den omtalte Præst. Jeg meddelte da ham, at der i Landets Blade havde staaet om en Sædelighedsforbryder, som havde været ansat paa et Børnehjem, der laa i hans Distrikt, og bad ham, om han ikke som Værgeraadets Formand vilde undersøge denne Sag, for det var dog tænkeligt, at der var noget galt paa Hjemmet. Dertil svarede denne Værgeraadets Formand: Jeg maa have Sagen skriftlig. Naar det er saa besværligt at komme til en Værgeraadets Formand med den Slags Anker om en Sag, som han ikke kunde undgaa at vide noget om, da han som Skolekommissionens Formand havde udstedt en omfattende Erklæring i Sagen — denne Værgeraadets Formand havde end ikke fundet sig foranlediget til at sammenkalde Værgeraadet for at undersøge, om Forholdene paa Børnehjemmet ogsaa virkelig var gode —, vil man kunne forstaa, at saa maa den højtrædede Undervisningsminister, under hvem Sagen sorterer, skaffe os andre Værnemidler, saa maa vi komme bort fra disse private Institutioner, hvor man ligesom isolerer sig. Jeg har tænkt over Spørgsmaalet, fordi jeg tror, at ligegyldigt hvem man sætter til at have Tilsyn med saadanne Hjem, kan de kun komme der en Gang imellem, og jeg tror næsten ikke, man kan finde anden

Udvej, saa længe Hjemmene er private, end at kræve, at Børnene skal søge det offentlige Skolevæsen. Disse Institutioner skal ikke have Lejlighed til at lukke disse Børn inde i et Konklave, hvor de ikke kommer i Berøring med andre. Naar jeg mener det, er det ogsaa, fordi jeg ved et Besøg paa Hjemmet har faaet den Opfattelse, at Børnehjemsforstanderne er interesserede rent økonomisk i, at der ikke kommer noget ud om deres Hjem, for saa kan de ikke konkurrere. Forholdene har jo udviklet sig saaledes, at der i Virkeligheden er tilstrækkelig Plads paa vore Børnehjem, disse kan ikke faa tilstrækkelig mange Børn, og altsaa maa der føres en Konkurrence, de maa drives som en almindelig privat Geschäft med Statstilskud. Forstanderne er i nogen Grad interesserede i, at Hjemmets Ry ikke ned sættes, og derfor maa de forsøge at dække over den Slags Tilfælde. Denne Børnehjemsforstander opfordrede jeg til at anmelde Sagen til Politiet. Jeg maa maaske forudskikke den Bemærkning, at da Statspolitiet skulde undersøge Børnehjemmets Forhold, sendte man en Statsbetjent til Børnehjemmets Forstander for at tale med ham om, hvorvidt der var sket noget paa Hjemmet. Jeg tør ikke sige, at man skulde have sendt en Statsbetjent ud at afhøre samtlige Børn, thi det var saa vanskeligt et Emne, man skulde tale med Børnene om, at jeg nok tror, man dertil skulde vælge en Pædagog — dermed være ikke sagt, at jeg anser denne Børnehjemsforstander for at være Pædagog og altsaa vilde anse det for rigtigst, at han afhørte Børnene —, men i alle Tilfælde var det forkert at spørge Forstanderen, for han var interesseret i, at der ikke kom noget ud om Hjemmet. Det viste sig ogsaa, at Statspolitiet maatte gaa derfra med den Erklæring, at der intet var i Vejen paa denne Anstalt, at alt var saare godt. Jeg anmodede altsaa Forstanderen om at anmelde til Politiet, at alt ikke var saare godt, at der virkelig havde fundet forskellige Ting Sted paa Hjemmet, som burde undersøges, men dertil var han ikke villig, han var ikke interesseret i at faa det opklaret. Jeg maatte selv foretage en Henvendelse til Statspolitiet, som saa resulterede i, at det viste sig, at Læreren ogsaa havde været usædelig paa Hjemmet gennem lang Tid.

Ærede Medlemmer vil kunne forstaa, at vi ikke vedblivende kan have vore Børnehjem paa den Maade. Man kan ikke have det saaledes, at man ikke kan faa fat i Børnene og tale med dem. Jeg tror, man kom ud over dette, hvis man henviste disse Børn til at gaa i det offentlige Skolevæsens